

Mihai Dan Bradu

Drumul către o altă dimensiune

Din seria

Călătorie spre început

Editura Ecou Transilvan

Cluj-Napoca

2024

Prefață	5
Capitolul 1. Bătrânul și groapa.....	9
Capitolul 2. O plimbare cu peripeții.....	16
Capitolul 3. La un cocktail	22
Capitolul 4. Paznicul dispărut	29
Capitolul 5. Recuperarea lui Heather.....	36
Capitolul 6. Cel mai apropiat.....	42
Capitolul 7. Să înceapă aventura.....	50
Capitolul 8. File de rinocer	62
Capitolul 9. „Când pisica e acasă...”	70
Capitolul 10. „Luke, I am your Father!”	77
Capitolul 11. Un vampir... printre noi!	90
Capitolul 12. „Made in China”	99
Capitolul 13. „Dacă te vei juca cu focul...”	105
Capitolul 14. Păpușa lui Davos	118
Capitolul 15. Tigăia fermecată	127
Capitolul 16. Pierdut prin amintiri.....	136
Capitolul 17. O dureroasă revedere.....	146
Capitolul 18. Un sărut de nevoie.....	155
Capitolul 19. Casa mea, regulile mele.....	162
Glosar	174

Capitolul 1

Bătrânul și groapa

Totul a început în urmă cu miliarde de ani, cu marele Big Bang. După ceva vreme... am apărut eu. Cine sunt eu? Eroul care va salva lumea aceasta și multe altele din mâinile răului! Nu mă credeți? Citiți mai departe...

Aventura mea începe într-o micuță localitate aproape de Cluj-Napoca. Mă numesc Mihai și, la momentul acela, aveam „venerabila” vârstă de 13 ani.

În general, îmi petreceam timpul cu prietenii mei și încercam din răspuțeri să nu intru în belele. De cele mai multe ori, nu prea puteam realiza lucrul acesta, din cauza cartierului „de lux” în care locuiam. În plus, noul primar făcuse lucrurile și mai rele, dublând numărul de polițiști, dar parcă și numărul de hoți și de spargerii din oraș.

Oops,... am uitat să mă descriu pe mine. Se mai întâmplă! Dintre frumos și urât, deștept și prost, înalt și scund, gras și slab, eu sunt... și-ul! Acum, luând-o mai în serios, sunt înalt, subțirel, frumușel, cumișel, asta dacă ar fi să o ascult pe mama. Am părul brunet, ochi căprui și o mustăcioară de fecioraș în dotare.

Și acum să trecem la acțiune...

Împreună cu doi prieteni de-ai mei, obișnuiam să ne petrecem weekend-ul în „locul nostru special”, o fabrică abandonată. Din cauza *#crizeieconomice* și a

multor altor motive care îmi scapă acum, fabrica s-a închis cu mai mulți ani în urmă și, astfel, ne-am trezit cu o lume doar a noastră.

Având atât de mult spațiu la dispoziție, cred că puteai să... reinventezi mersul pe bicicletă! Chiar ne-am pus problema odată... dar noi, fiind mai puturoși, ne petreceam timpul într-o singură cameră jucându-ne pe telefoane!

Într-o zi de vară, îmi amintesc cu precizie că s-a lansat noua versiune pentru telefon a jocului care ne-a „mâncat zilele și sănătatea”, adică *Fortnite*. Oricum ne jucam mult și acasă pe laptopuri, Xbox-uri și pe alte gadgeturi, până când mamele noastre ne trimiteau afară să ne amintim „cum să respirăm”!

În acea zi, am fost trimiși „forțat” afară și am plecat spre fabrică. Am sărit gardul și am intrat înăuntru. Încăperea în care ne adunam arăta ca o sală de conferințe, având o masă mare în mijloc și scaune împrăștiate peste tot.

Motivul pentru care am ales acest loc era prezența unei gropi imense, aflată în unul din colțurile camerei, groapă despre care se spune că a luat viața unui om. Legenda spune că, în timpul unei ședințe, un polițist care stătea în colțul camerei a fost înghițit de pământ. Această groapă, se mai povestea, nu ar avea fund, astfel încât nimeni nu a reușit să îl salveze pe polițistul dispărut! Și de atunci nu s-a mai auzit nimic de el.

Ne plăcea să aruncăm monede în groapă pentru a le auzi cum lovesc fundul, dar niciodată nu am auzit vreun sunet.

Ca de obicei, sâmbăta ne-am adunat acolo, am ridicat niște scaune și am început să ne jucăm fără să suflăm. Deodată, am auzit o ușă deschizându-se într-o altă încăpere. Am tresărit și am făcut liniște!

- Alo, este cineva aici?
- Poliția! se auzi o voce puternică.

Ne-am ridicat, ne-am adunat lucrurile încet, când deodată cineva a încercat clanța de la ușa camerei unde ne aflam noi. Din cauza vechimii, ușa ruginită nu s-a deschis din prima încercare. Atunci, eu și ceilalți am zbughit-o spre geamul pe care am intrat.

Prietenii mei au reușit să iasă, dar eu... am rămas în spate și, în grabă, m-am împiedicat și am dat cu capul de ceva, pierzându-mi cunoștința.

Când m-am trezit, aveam senzația că eram controlat ca o „păpușă” de ceva... Nu mai îmi simțeam nicio parte a corpului; totuși, o forță m-a făcut să mă ridic în picioare. Încercând să mă îndrept spre geam, acea forță mă trăgea înapoi, spre groapa fără fund. Simțeam ceva ce nu mai simțisem până atunci, parcă trupul meu ar fi luat foc.

Fiecare pas pe care îl făceam mi se părea tot mai greu, până când mi-am pierdut complet controlul corpului. Mă simțeam „posedat”; nu știam ce mă trăgea în groapă. Exact în momentul în care era să mă prăbușesc în groapa fără

fund, polițistul a năvălit în cameră încercând să mă salveze, dar a fost prea târziu.

Pentru un moment m-a cuprins o liniște apăsătoare, însă brusc am deschis ochii. Nu mai simțeam nimic în neregulă cu mine, nu mai aveam nici măcar durerea de cap de la lovitură. M-am ridicat și am privit în jur, eram în groapă, fără niciun licăr de lumină în jur. În fața mea s-au aprins dintr-o dată mai multe lumini care conduceau la o ușă uriașă.

Am crezut, pentru un moment, că am murit și am ajuns în rai. Dar după o vreme, mi-am dat seama că nu scap chiar așa ușor de tema la franceză! Mi-am luat inima în dinți și am mers spre ușa respectivă. Nu am observat nicio clanță sau vreun alt dispozitiv de deschidere, așa că am decis să mă împing în ea.

Ușa s-a deschis și dinăuntru a apărut o lumină puternică care m-a orbit pentru o clipă. Când, în sfârșit, ochii mei s-au obișnuit cu lumina, am văzut o încăpere tare ciudată pentru locul în care mă aflam. În fața mea era o vitrină cu o cască de viking și o sabie. În dreapta ei erau adunate multe provizii alimentare care puteau hrăni un om ani întregi. În stânga vitrinei se afla o mini-biblioteca și pe un scaun stătea un bătrânel care citea o carte și bea ceai.

Când m-a văzut, a tresărit și și-a ascuns ceașca de ceai la spate.

– Cine ești tu? m-a întrebat.

Avea vocea unui actor de filme horror.

– Eu cine sunt? Cine ești tu?

– Eu sunt cel care te va face să pleci de aici, a spus el foarte hotărât.

– Atunci, eu sunt cel care te va întreba ce este locul aces...

N-am terminat propoziția, când el a scos un cuțit de la spate și s-a ridicat în picioare.

– Acum îmi vei răspunde, cine ești și cum ai ajuns aici?

– Sunt un copil căruia îi place să piardă vremea și am ajuns din greșeală aici.

– Nu se poate. Cum adică „din greșeală”? Povestește-mi tot.

– Ei bine, era o zi frumoasă de vară în 30 august 2004...

– Nu așa, de la început, spune-mi ce-ai făcut azi la fabrica asta.

Privindu-l mai atent, am remarcat că era una și aceeași persoană cu polițistul „înghițit” de gaură în urmă cu ceva timp. Părea mai în vârstă, aducea cu un pensionar, având părul alb și barba netunsă și neîngrijită de mult timp. Încă mai era îmbrăcat în uniforma de polițist, ponosită și învechită, și avea niște ochelari cu lentile rotunde.

– Stai puțin, tu nu ești tipul înghițit de gaură? am întrebat eu mirat.

Bătrânelul și-a aplecat capul și privirea spre podea, păstrând o liniște apăsătoare timp de vreo două minute. Arăta abătut și gânditor.

– După cum vezi, nu sunt mort și nici tu nu ești.
 – Da, am remarcat asta, dar cum am aterizat aici fără să fi murit?
 – Căzătura este atenuată de un câmp electromagnetic, care preia puterea căderii.

– Să înțeleg că dispariția ta a fost intenționată? am întrebat eu.
 – Asta nu este treaba ta! Tu trebuie să-mi răspunzi la întrebări, strigă bătrânul autoritar. De ce ai sărit în groapă? Ai căzut sau te-a împins cineva? Întrebă el pe un ton grav.

– Păi... amândouă! Am și căzut, dar și am fost tras de ceva misterios în groapă. Nu știu să zic de ce anume, dar mi-a controlat corpul și m-a împins aici!

Când a auzit asta, a făcut ochii și mai mari.

– Tu ești...! strigă el dintr-o dată.

– ...cel care o să te mai întrebe o dată ce se întâmplă aici, completez eu.

Chiar atunci azvârli cuțitul spre mine, dar l-am prins între palme chiar înainte ca vârful lui să-mi atingă fața. Nu credeam că știu să fac asta. Ce-i drept, nici nu am încercat asta de prea multe ori... Îmi simțeam ochii și mâinile ca și cum ar fi luat foc, am scăpat cuțitul din mâini și am privit către palmele mele care au căpătat o nuanță albastră. Am ridicat capul spre bătrânel, părea că a descoperit a opta minune a lumii, fiind uimit de ceea ce vedea.

– Uită-te-n perete! mi-a spus cu o voce ușurată.

Am privit spre pereții încăperii, care erau atât de strălucitori încât îmi puteam vedea reflexia în ei, și mi-am văzut ochii licărind cu o nuanță puternică de albastru. În jurul corpului meu strălucea un fel de aură de un albastru pur. Mi-am pus mâinile în cap și am strigat:

– Mă transform în ștrumf!

– Copile, nu stai bine cu judecata, nu?

– Ce judecată?! Am picat într-o groapă dintr-o fabrică abandonată și am găsit un om despre care se credea că este mort, dar care se ascundea de umanitate!

– Tu nu înțelegi? Ceva dinăuntrul tău te-a făcut să ajungi aici.

– Și ceva dinăuntrul meu vrea să plec de aici.

– Tu nu înțelegi, tu trebuia să vii aici, spuse el gânditor.

Dintr-o dată, ușa încăperii s-a deschis și a apărut polițistul care încercase să mă salveze mai devreme, cu pistolul în mână. Uniforma sa era pătată cu un fel de substanță negricioasă. Era un bărbat de vârstă mijlocie, de vreo 40 de ani, cu ochii verzi, cu părul brunet și destul de înalt. De asemenea, mai avea o mono-sprânceană atât de stufoasă încât mi-a sărit în ochi.

– Marcus, ești bine? Trebuie să omorâm repede felina asta, care a intrat aici înainte de a le spune celorlalți! strigă polițistul, îndreptându-și arma spre mine.

Se vedea pe fața lui că era disperat.

– Nu, cred că el este alesul! i-a răspuns bătrânul.

– Felină? Ceialți? Vrei să mă omori? Despre ce vorbiți voi? am întrebat eu îngrozit.

– Dar asta este imposibil, felinele mereu îi găsesc înaintea noastră, spuse polițistul fără să fi luat în seamă vorbele mele.

– De data asta am avut noroc, dar... trebuie să-l scoatem de aici. Poftim, ia astea, pentru că o să ai nevoie de ele.

Bătrânul ridică cuțitul de jos, îl băgă-n buzunar, deschise vitrina și-mi aruncă în brațe coiful de viking și sabia de cavaler. Apoi luă cartea pe care o citea când am intrat eu.

– Marcus, ce faci?! Nu ne putem încrede în el.

– Nu ne putem încrede, Petre? Pune mâna pe lucrurile acelea, puștiule! spuse bătrânul.

Am atins armele. Dintr-o dată a apărut un fum albastru și, poc!, coiful s-a transformat într-o șapcă și sabia într-un creion. Eu și polițistul am încremenit.

– Trebuie să plecăm, acum! a strigat polițistul.

– Vezi, tu ia acele două lucruri, iar tu stai de pază cu pistolul, eu trebuie să iau altceva! zise bătrânul.

Apoi se duse la o saltea din capătul opus al camerei, pe care nu am remarcat-o când am intrat, și scoase un ghiozdan, puse cartea înăuntru și o bucatăică desprinsă din zidul strălucitor. Nu înțelegeam de ce ar pune așa ceva înăuntru, dar în fine.

– Bun, hai să mergem!

Mi-am pus căciula-n cap și creionul în buzunar și am mers cu ei, fără să mai pun nicio întrebare. Am ieșit din încăperea „fermecată” și ne-am poziționat pe fundul gropii prin care am căzut. Ajunși acolo, bătrânul a împins o piatră din zid și puterea aceea electromagnetică despre care mi-a spus mai devreme ne-a ridicat încet, precum un lift! Tot ce mai lipsea era melodia de fundal!

Odată ajunși sus, am ieșit din sala în care era groapa. Voiam să ajungem în parcare fabricii.

– Repede, am o mașină de poliție parcată afară, spuse polițistul.

Intrând într-o altă încăpere a fabricii, în drumul nostru spre ieșire, am văzut ceva ce m-a terifiat. Erau trupurile neînsuflețite a două creaturi cu ochii negri, înfricoșători, având trăsături ca ale unei feline. În loc de sânge aveau o

substanță negricioasă, pe care o mai văzusem pe uniforma polițistului. Țineau în mâini fiecare câte o armă.

– Ce e aia? am întrebat eu.

– Este lucrul de care trebuie să te ferești cel mai tare, zise polițistul.

Arătau ca niște oameni combinați cu pisici, dar nu ca oamenii-pisică ăia frumoși din animé-uri, ci mai degrabă ca niște monstruozi din filmele horror.

– Lute! Pe aici! strigă bătrânul arătând spre ieșire.

Și am ieșit afară.

– O, vai! oftă bătrânul.

Afară erau vreo cinci mașini parcate și cincisprezece oameni care arătau ca gangsterii. Dintre ei se auzi o voce diabolică:

– L-ați descoperit pentru noi, ce oameni buni sunteți! Acum dați-mi și copilul, și cartea, iar eu vă voi lăsa să trăiți! Poate...

– Nu și de data asta! strigă polițistul.

– O, da?! Băieți, arătați-le ce puteți!

Și toți oamenii s-au transformat în creaturile-pisică de mai devreme.

LBRIS

We know
books

Capitolul 2

O plimbare cu peripeții

Pot să zic că am o zi plină, nu? După ce am căzut într-o groapă de 30 de metri, după ce am devenit un mini Isus și am transformat sabia în creion și coiful într-o șapcă, după ce am făcut echipă cu un om care a stat nu știu câți ani într-o groapă și cu un polițist care omoară creaturi mitice, ajung să mor cu ei din cauza a cincisprezece oameni-pisică gangsteri? Da, am avut o zi cam plină.

– Hai să facem un pact, zise omul misterios. Voi îmi dați cartea și noi vă lăsăm să mai trăiți câțiva ani, în temnița noastră.

– Temniță? Măcar aveți televizor?

– Taci, copile! Îmi spuse bătrânul, de parcă el ar fi fost masculul Alfa de aici.

– Nu îți vom permite să iei cartea și armele, zise polițistul. O să le apărăm cu prețul vieții.

– Cu prețul vieții?! Eu de-abia vă cunosc și voi vreți să apăr o carte, o CARTE?!

– Ai dreptate, vino cu mine și împreună cu regele meu o să conduceți aceste lumi.

– ACESTE LUMI?! Sunt cumva la camera ascunsă, sau ce? am întrebat eu, sarcastic.

Omul misterios arăta ca un om-pisică, doar că era unul care mergea prea mult la sala de forță. Era atât de mulat costumul pe el, că te așteptai în orice clipă să faci POC. Avea ochi negri, la fel ca toți ceilalți, dar privirea sa era mult mai înfiorătoare.

Deodată o voce se auzi din depărtare, atrăgându-i atenția felinei cu mușchi:

– Ați chemat ajutoare! Feline, luați cartea și copilul! strigă matahala.

Și toate felinele s-au năpustit asupra noastră.

Pierzându-mi iarăși controlul corpului, am transformat șapca în coif și creionul în sabie. De data asta, parcă am început să mă obișnuiesc cu noile mele „puteri”, ba chiar să le și controlez. Bătrânul se ascunsese în spatele meu și al polițistului, încercând să protejeze cartea. În momentul următor, o feline a sărit spre mine și, ce să vezi... am făcut o figură din *Matrix* și l-am dat pe spate, la propriu.

– Ca în filmele de acțiune!, am strigat eu încântat.

– Concentrează-te, băiete, trebuie să ne apărăm până vin întăririle, spuse polițistul.

Polițistul a omorât încă două feline cu pistolul, iar eu l-am apărat de gloanțele de la pușca matahalei, care stătea relaxat și își irosea muniția. Sincer, mă simțeam ca în *Războiul Stelelor*, mă simțeam ca piticul verde și înțelept.

În ciuda faptului că am început cam prost cu polițistul, făceam o echipă bună.

În timp ce noi eram ocupați cu lupta, vocea de mai devreme răsună din nou, dar de data aceasta s-a auzit însoțită de un claxon de mașină. Era mult mai aproape și am reușit să înțeleg ce spunea: „Acum sosesc! Mai e ceva de salvat?”.

Auzind vocea clar, bătrânul s-a uitat spre cer și și-a dat o palmă peste cap, întorcându-se către polițist:

– Sper că nu pe el l-ai sunat?!

– Nu mai era altcineva disponibil, spuse el. Crezi că mie îmi convine?

Chiar atunci intră pe poartă o furgonetă în mare viteză. Era vopsită în verde și avea desenat un leu pe ea. Arăta ca un mini-van hippie, nu m-ar fi mirat să iasă cineva din mașină și să spună „Peace, man”! Dar a trecut peste doi gangsteri-pisici, a zgâriat puțin mașina de poliție și s-a oprit în fața noastră, printr-o parcare laterală de toată frumusețea.

În momentul următor, ușa rabatabilă a furgonetei s-a deschis și șoferul a urlat la noi:

– Ce mai așteptați? Urcați!